

כי ימין ושמאל תפרוּצִי לְמַהְוִי כְּלָא חַד.
הכל אַחַד.

בא ראה, את השמים - זו שכינה
עליונה (בינה). ואת הארץ - זו
שכינה שלמטה בהתחברות של
זכר ונקבה כאחד, והרי נאמר
כמו שהעירו בו החברים עד
עכשו.

רצו [רצה] ללכת. קמו. אמר רבי
שמעון, דבר פאן אצלנו. פתח
רבי שמעון ואמר, שני פסוקים
כתובים, (דברים ד) פי ה' אלהיך
אש אכלה הוא, וכתוב שם (שם)
ואתם הדבקים בה' אלהיכם
חיים כלכם היום. את הפסוקים
הללו בארנו אותם בכמה
מקומות, והחברים העירו בהם.
בא תראה, פי ה' אלהיך אש
אכלה הוא, הרי נאמר הדבר הזה
בתוך החברים שיש אש אוכלת
אש, [יש אש] ואוכלת אותה
ומשמידה אותה, היות שיש אש
חזקה מאש, ופרשה.

אבר בא ראה, מי שרוצה לדעת
חכמת היחוד הקדוש, יסתכל
בשלהבת שעולה מתוך הגחלת
או מתוך נר שדולק. שהרי
השלהבת לא עולה אלא

כשנאחזת בדבר גם [אחר].

בא ראה, בשלהבת שעולה יש
שני אורות. אחד אור לבן
שמאיר, ואחד אור שגחזו בה
שחר או תכלת. אותו אור לבן
הוא למעלה ועולה בדרך ישר,
ותחמיו אותו אור תכלת או שחר
שהוא פסא לאותו לבן.

ואותו אור לבן שורה עליו,
ונאחזים זה בזה להיות הכל
אחד. ואותו אור שחר או גון
תכלת שהוא למטה הוא פסא
כבוד לאותו לבן, ועל זה סוד
התכלת. וכפא זה תכלת שחר
נאחז בדבר אחר להדלק, שהוא
מלמטה, והוא מעורר אותו

תא חזי, את השמים דא שכינתא עלאה.
ואת הארץ דא שכינתא דלתתא
באתחברותא דדכר ונוקבא פחדא. והא
אתמר כמה דאתערו ביה חברייא עד כען.

בעו (ד"א בעא) למיזל. קמו. אמר רבי שמעון
מלה הכא גבן. פתח רבי שמעון ואמר,
תרי קראי כתיבי, (דברים ד) פי יי אלהיך אש
אוכלה הוא. וכתוב התם (דברים ד) ואתם
הדבקים ביי אלהיכם חיים כלכם היום. הני
קראי אוקימנא להו בכמה אתר ואתערו בהו
חברייא. תא חזי, פי יי אלהיך אש אוכלה
הוא, הא אתמר מלה דא כגו חברייא דאית
אשא אכלא אשא (ואית אשא) ואכיל לה ושצי
לה. בגין דאית אשא תקיפא מאשא
ואוקמוה.

אבר תא חזי, מאן דבעי למנדע חכמתא
דיחודא קדישא. יסתכל בשלהובא
דסלקא מגו גחלתא. או מגו בוצינא דדליק.
דהא שלהובא לא סלקא אלא (דף נא ע"א) כד
אתאחיד במלה גסה (נ"א אחרא).

תא חזי, בשלהובא דסלקא אית תרין
נהורין. חד נהורא חוורא דנהיר. וחד
נהורא דאתאחיד בה אוכמא או תכלא. ההוא
נהורא חוורא איהו לעילא וסלקא באורח
מישור. ותחותיה ההוא נהורא תכלא או
אוכמא דאיהו פרסיא ליהוא חוורא.

וההוא נהורא חוורא שארי עלויה
ואתאחידו דא כדא למהוי כלא חד.
וההוא נהורא אוכמא או גוון תכלא דאיהו
לתתא הוא כרסיא דיקר ליהוא חוורא. ועל
דא רזא דתכלתא. והאי כרסיא תכלא אוכמא
אתאחד במלה אחרא לאתדלקא דהוא מתתא